

Arrest

nr. 161 845 van 11 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 januari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2014 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten,
(..)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/12/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag, inderdaad, aangezien betrokkene al op 14/11/2005, 13/09/2012, 17/09/2013 asiel heeft aangevraagd en door de beslissing tot weigering van in overwegingname van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 alsook schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Artikel 6.5 van de Richtlijn 2008/112/EG bepaalt:

“Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

Een lopende procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient aanzien te worden als een procedure zoals vermeld in artikel 6.5 van de Richtlijn. In casu heeft verzoeker een procedure lopende met betrekking tot de ongegrondverklaring van een verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Er loopt ook een procedure bij de RvV tegen de weigering van in overwegingname van de derde asielaanvraag.

De Richtlijn stelt dat in dat geval moet overwogen worden om af te zien van het uitvaardigen van een terugkeerbesluit.

Dergelijke overweging, die kan leiden tot het wel verlenen van een terugkeerbesluit, is niet aanwezig in de hier bestreden beslissing.

Er is overigens in de bestreden beslissing geen enkele vermelding van artikel 6.5 van de Richtlijn.”

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motivering van de bestreden beslissing moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In casu geeft de bestreden beslissing de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet alsook de feitelijke overwegingen, met name dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Verder wordt erop gewezen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 december 2013 besliste tot niet in overwegingname van

de asielaanvraag. Er wordt voorts in toepassing van artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet beslist om slechts een termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek te voorzien omdat verzoekende partij al drie asielaanvragen heeft ingediend en niet blijkt dat er nieuwe elementen zijn.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke wijze deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing rust, derwijze dat niet zou voldaan zijn aan de formele motiveringsplicht. Waar zij meent dat enige motivering had moeten opgenomen worden inzake artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.4..

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.4. In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG, merkt de Raad op dat voormelde bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de lidstaten of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan voornoemde bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de schending van artikel 6.5 van de richtlijn 2008/115/EG bijgevolg niet met goed gevolg opwerpen.

Daarnaast maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de thans bestreden beslissing zou voorafgaan aan enige beslissing tot verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot verblijf. Uit het dossier blijkt trouwens dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft gewacht met het uitvaardigen van een terugkeerbesluit tot er een beslissing was genomen over de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en over de nieuwe asielaanvraag. Tenslotte gaat van de procedure die verzoekende partij heeft ingeleid tegen de weigeringsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet, krachtens de thans vigerende wetgeving geen schorsende werking uit. Daarenboven wijst de Raad erop dat zowel het beroep tegen de afwijzingsbeslissing inzake artikel 9ter van de vreemdelingenwet als het beroep tegen de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag afgewezen werden bij arresten nrs. X en Xvan 11 februari 2016 en 19 januari 2015, waardoor zij op heden elk belang ontbeert bij haar kritiek.

2.5. Een schending van de door de verzoekende partij opgeworpen bepalingen en beginsel kan niet worden weerhouden. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.6. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 7 van de richtlijn 2005/85/EG, van de artikelen 7, eerste lid, 1°, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 75, §2 en 81 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Eerste onderdeel,

Op 29.11.2013 werd door de CGVS een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag genomen.

Tegen deze beslissing is beroep ingesteld bij de RvV.

Deze procedure is hangende.

In haar arrest van 26 november 2009 stelt het Grondwettelijk Hof:

“De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 « inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming ».”

We bevinden ons in casu dus in het toepassingsgebied van richtlijn 2004/83.

Bijgevolg is de procedurerichtlijn van toepassing (zie artikel 3 Richtlijn 2005/85/EG voor het toepassingsgebied).

Art. 7 van de Procedurerichtlijn luidt als volgt:

Het recht om gedurende de behandeling van het asielverzoek in de lidstaat te blijven

1. Asielzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.

2. De lidstaten kunnen alleen een uitzondering maken voor de gevallen waarin een volgend asielverzoek overeenkomstig de artikelen 32 en 34 niet verder zal worden behandeld of wanneer zij een persoon zullen overdragen of uitleveren, naar gelang van het geval, aan hetzij een andere lidstaat uit hoofde van verplichtingen overeenkomstig een Europees aanhoudingsbevel (1) of anderszins, hetzij een derde land of internationale strafhoven of tribunalen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook in strijd met artikel 7 van de procedurerichtlijn. Verzoekster heeft dan ook het recht in België te blijven tot de bevoegde autoriteit beslist heeft over zijn asielaanvraag.

De wettelijke bepaling van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet inzoverre deze wordt toegepast op asielzoekers, die een nog lopende vernietigingsprocedure hebben bij de RvV, is strijdig met de hogere norm van de Richtlijn.

Om dezelfde reden is artikel 75 § 2 van het VreemdelingenKB in strijd met de Richtlijn.

Het is niet omdat het bevel wordt opgeschort gedurende de procedure bij de RvV dat het wel geldig zou zijn. Een bevel is principieel een terugkeermaatregel. Dit gegeven staat los van de modaliteiten van de uitvoering ervan.

Tweede onderdeel,

Artikel 2 van de richtlijn 2005/85/EG:

De beperking van de asielprocedure tot bepaalde fases is onverenigbaar met artikel 2 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, volgens hetwelke een asielzoeker "een onderdaan van een derde land of een staatloze [is] die een asielverzoek heeft ingediend waarover nog geen definitieve beslissing is genomen" (littera c). Onder „definitieve beslissing” wordt begrepen (littera d): "een beslissing of de onderdaan van een derde land of de staatloze de vluchtelingenstatus wordt verleend overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, waartegen geen rechtsmiddel meer openstaat in het kader van hoofdstuk V, ongeacht of dit rechtsmiddel tot gevolg heeft dat de asielzoekers in de lidstaten mogen blijven in afwachting van het resultaat, behoudens bijlage III".

Het onderscheid in behandeling dat wordt gecreëerd tussen asielzoekers al naargelang de fase van procedure en het type van beroep dat zij hebben ingesteld, om al dan niet te besluiten of zij in de asielprocedure zitten, kan daarenboven de toetsing aan artikel 10 en 11 van de Grondwet niet doorstaan. In een vergelijkbare zaak, waar de wetgever door een aanpassing van de OCMW-Wet bepaald had dat afgewezen asielzoekers gedurende het instellen van een beroep voor de Raad van State geen steun meer zouden genieten, heeft het Grondwettelijk Hof (Arbitragehof nr. 43/98 van 22 april 1998) immers geoordeeld dat een dergelijke uitsluiting een onevenredige beperking inhoudt van de uitoefening van de fundamentele rechten inzake het jurisdictioneel beroep:

“B.33. Het staat aan het Hof te onderzoeken of een dergelijke bepaling niet discriminerend is in zoverre zij, ten nadele van een categorie van personen, inbreuk maakt op het recht op maatschappelijke dienstverlening en op het recht op het daadwerkelijk uitoefenen van een jurisdictioneel beroep.

B.34. De procedureregels die voor de Raad van State van toepassing zijn, maken het mogelijk op korte termijn de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot vernietiging te verwerpen die kennelijk onontvankelijk of kennelijk niet gegrond zouden zijn (artikelen 12 tot 15 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State; artikelen 93 en 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State). Een dergelijke procedure maakt het mogelijk binnen een termijn die korter is dan die welke is bepaald in de artikelen 11, 22, 58 en 59 van de wet van 15 juli 1996, de beroepen te verwerpen die als enig doel zouden hebben het voordeel van de maatschappelijke dienstverlening onterecht te verlengen.

B.35. Aangezien er een procedure bestaat om de dilatoire beroepen weg te werken, is het overdreven daarnaast nog te bepalen dat het recht op maatschappelijke dienstverlening wordt ontnomen aan alle asielzoekers van wie de vordering werd verworpen en die om die reden een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten, terwijl zij de met toepassing van artikel 63/3 van de wet genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voor de Raad van State hebben aangevochten.”

Het verlenen van een uitvoerbaar bevel in de fase dat een beroep lopende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigering van in overwegingname van een asielaanvraag is in dezelfde zin discriminerend, temeer daar in beide procedures afdoende procedurele garanties zijn voorzien om dilatoire beroepen versneld af te wijzen. Dus ook voor het beroep tegen een beslissing weigering in overwegingname asiel gaat deze argumentatie op en kan naar dezelfde rechtspraak en wetgeving verwezen worden.

Derde onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bevel, wat een beslissing tot verwijdering is, wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven.

Alleszins wordt er niet gemotiveerd in het bevel over de toepassing van artikel 3 en 8 EVRM. Verzoeker heeft, zoals uit het feitelijk gedeelte blijkt, een grote familie in België.

Hij is hier met zijn ganse familie zoals blijkt uit het feitelijk gedeelte. Hij is hier met zijn echtgenote en kinderen.

Verwerende partij is via de aanvraag 9ter vreemdelingenwet en via de algemene gegevens in het Vreemdelingendossier op de hoogte van deze toestand.

Het is op zich een vernederende behandeling om aan verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Allezins is er geen enkel motief dat aantoonde dat het bevel in overeenstemming zou zijn met artikel 3 EVRM.

Vierde onderdeel,

Het bevel geeft op grond van artikel 74/14 Vreemdelingenwet een termijn van zeven dagen om het grondgebied te verlaten, met het argument dat verzoekster al drie aanvragen voor asiel heeft ingediend en met betrekking tot de aanvraag van 17.9.2013 het CGVS beslist heeft tot weigering van inoverwegingname van de aanvraag.

Verzoeker wijst er op dat tegen de weigering van in overwegingname een procedure loopt bij de RvV. De beslissing is niet definitief.

Bovendien is deze beslissing erg betwistbaar (zie derde middel)."

2.7. Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 2 en 7 van de richtlijn 2005/85/EG, de verzoekende partij betoogt dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgegeven omdat het tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingestelde beroep nog hangende is en de verzoekende partij in dit verband verwijst naar arrest nr. 43/98 van het Arbitragehof van 22 april 1998, merkt de Raad op dat bij arrest nr. 136 621 van 19 januari 2015 haar beroep verworpen werd. De verzoekende partij heeft aldus geen actueel belang meer bij dit onderdeel van het middel.

2.8. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het is voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, het in het hoger belang van de kinderen is om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienden te verlaten. Verzoekende partij toont ook niet aan hoe haar gezinsleven – gelet op het feit dat alle leden van het gezin zich illegaal op het grondgebied ophouden – door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij of een van haar gezinsleden gezondheidsproblemen zou hebben, die hen zouden verhinderen om terug te keren naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben en waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. In zoverre de verzoekende partij uit voormeld artikel een formele motiveringsplicht ontwaart, kan zij niet worden gevolgd. Evenmin houden de artikelen 3 en 8 van de EVRM een formele motiveringsplicht in.

2.9. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de verzoekende partij geen verdere uitleg geeft noch concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten, aanwijzingen of bewijzen aanbrengt die aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.10. In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat ten aanzien van haar echtgenote, eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) werd genomen.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat haar gezinssituatie in het gedrang komt; zij kan samen met haar echtgenote en hun drie minderjarige kinderen het grondgebied verlaten.

2.11. Verzoekende partij heeft voorts geen belang bij de opgeworpen schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet nu de reguliere termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek sinds het treffen van de bestreden beslissing eveneens verstreken is. Voor zover zij nogmaals wijst op haar beroep inzake de beslissing tot niet in overwegingname van haar asielaanvraag benadrukt de Raad dat dit beroep ondertussen verworpen werd bij arrest nr. X van 19 januari 2015.

2.12. Verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginsel niet aannemelijk. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.13. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van de artikelen 23 en 39, §1 van de richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Het bevel steunt op de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag van verzoeker.

Er bestaat in hoofde van verzoeker als asielzoekster een risico op schending van artikel 3 EVRM, in geval van terugkeer naar Egypte.

Hij stelt dat hij in Egypte dient te vrezen voor foltering of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Het rechtsmiddel waarvan een persoon die zich beroept op artikel 3 EVRM beroep moet kunnen doen moet om effectief te zijn beantwoorden aan de bepalingen van artikel 13 EVRM. Een controle die „attentif“, „complet“ en „rigoureux“ dient verzekerd te worden (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. c. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje c. België, §§ 105 en 107).

Verzoekster betwist dat in casu de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de annulatieprocedure voldoen aan de voorwaarden van artikel 13 EVRM.

Dit artikel stelt:

“Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijk rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Artikel 47 van het Handvest bepaalt het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

In het arrest 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16.1.2014 wordt in punt B.8.6. met betrekking tot de procedure schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zaken die vallen onder artikel 39/2, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat deze procedure niet kan aanzien worden als een doeltreffende voorziening in de zin van artikel 13 EVRM.

In het zelfde arrest wordt onder de punten B.9.1 – B.12 gesteld dat voor asielzoekers die uit een zogenaamd veilig land komen de annulatieprocedure niet als een doeltreffende voorziening kan aanzien worden en gesteld dat zij, zoals alle asielaanvragers, over een procedure bij volle rechtsmacht dienen te beschikken.

Deze twee aspecten uit het arrest van het Grondwettelijk Hof (UDN is geen doeltreffende voorziening, annulatieprocedure is geen doeltreffende voorziening) zijn in casu van toepassing.

De huidige procedure ressorteert onder artikel 39/2, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet daar het gaat om een onderzoek op basis van artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, hetwelk is opgenomen in artikel 39/2, §1, alinea 3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 57/6/2 en onderdelen van artikel 39/2, §1, alinea 3 werden pas ingevoerd door de wet van 8.5.2013, in werking op 1.9.2013.

Dit belet niet dat de twee principes geformuleerd in het vermelde arrest van het Grondwettelijk Hof in casu bij een parallelle interpretatie van toepassing zijn.

Hoewel het arrest van het Grondwettelijk Hof oordeelde in het kader van de beoordeling van een „veilig land“, dient aanvaard te worden dat ook in casu waar het eveneens gaat om toepassing van artikel 39/2, § 1 alinea 3 van de Vreemdelingenwet het gebrek aan doeltreffende voorziening via de procedure UDN en via enkel de annulatieprocedure dient aanvaard te worden.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof verwijst om tot haar beslissing te komen naar de richtlijn 2005/85/EG en inzonderheid artikel 23 en 39, paragraaf 1. Hierin wordt gesteld dat een asielaanvrager die uit één van de landen komt gedefinieerd in artikel 23 een daadwerkelijk rechtsmiddel moet hebben conform artikel 39. Onder artikel 23 vallen niet alleen asielzoeker uit de zogenaamde veilige landen, maar ook asielzoekers die een tweede asielaanvraag doen.

Artikel 23 richtlijn 2005/85/EG:

Behandelingsprocedure

1. De lidstaten behandelen asielverzoeken in een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat een dergelijke procedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling. De lidstaten zorgen ervoor dat, indien er binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, de asielzoeker:

a) in kennis wordt gesteld van het uitstel, of

b) op zijn verzoek informatie ontvangt over het tijdsbestek waarbinnen het besluit over zijn verzoek te verwachten valt. Die informatie vormt voor de lidstaat geen verplichting ten aanzien van de betrokken asielzoeker om binnen dat tijdsbestek een besluit te nemen.

3. De lidstaten kunnen voorrang verlenen aan de behandeling van ieder geval, dan wel deze behandeling versnellen overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II, ook in gevallen waarin het asielverzoek waarschijnlijk gegrond is of de asielzoeker bijzondere behoeften heeft.

4. De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien:

a) ...

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd:

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

...

9

h) de asielzoeker een hernieuwd asielverzoek heeft ingediend zonder ter zake doende nieuwe elementen met betrekking tot zijn bijzondere omstandigheden of de situatie in zijn land van herkomst,

Artikel 39 Richtlijn 2005/85/EG:

Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel

1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing:

i) om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;

ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;

iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;

...

c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;

...

2. De lidstaten stellen termijnen en andere vereiste voorschriften vast opdat de asielzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 kan uitoefenen.

3. De lidstaten stellen in voorkomend geval voorschriften overeenkomstig hun internationale verplichtingen vast betreffende:

a) de vraag, of het rechtsmiddel overeenkomstig lid 1 tot gevolg moet hebben dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven, en

b) de mogelijkheid van een rechtsmiddel of beschermende maatregelen wanneer het rechtsmiddel overeenkomstig lid 1 niet het gevolg heeft dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven. De lidstaten kunnen ook voorzien in een rechtsmiddel van rechtswege, en

c) de redenen om een beslissing krachtens artikel 25, lid 2, onder c), te betwisten overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, onder b) en c), bepaalde methode.

Verzoeker bevindt zich rekening houdend met wat gesteld is in vermelde richtlijn in een gelijkaardige situatie als deze waarover het Grondwettelijk Hof oordeelde.

Zij heeft thans geen adequaat rechtsmiddel.

Verzoeker sluit zich aan bij wat in het schorsingsarrest UDN nr. X van 31 januari 2014 inzake Absalan t. Belgische Staat onder punt 2.3.2. gesteld is met betrekking tot dit middel.

Met verwijzing naar het arrest van het grondwettelijk hof stelt het schorsingsarrest:

“Verzoeker die erop wijst dat artikel 23 van de Procedurerichtlijn, waarnaar in het arrest wordt verwezen niet alleen betrekking heeft op de aanvragen van asielzoekers uit veilige landen, maar ook, luidens het vierde lid, h), op hernieuwde asielverzoeken, maakt in de huidige stand van het geding en prima facie aannemelijk dat een parallelle beoordeling zich opdringt ten aanzien van onderhavige zaak.

Het eerste middel is ernstig.”

Verzoeker stelt dat het middel gegrond is en moet leiden tot vernietiging van de bestreden beslissing, die precies steunt op de weigering van in overwegingname van de asielaanvraag.”

2.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Verzoekende partij beperkt zich in haar middel tot de loutere affirmatie dat er in haren hoofde een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat bij terugkeer naar Egypte. De Raad merkt op dat verzoekende partij nalaat concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen (cf. RvS 20 mei 2005, nr. 144 754), waardoor zij geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. De Raad wijst er tevens op dat – waar verzoekende partij verwijst naar de risico's inzake artikel 3 van het EVRM die zij als asielzoeker naar voren heeft gebracht – artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet en dat zowel door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Er blijkt niet dat verzoekende partij thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een andere beoordeling rechtvaardigen.

2.15. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

2.16. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij in haar derde middel aangeeft van oordeel te zijn dat zij niet beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel doch hiermee niet aantoonde dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast en dat haar grieven omtrent de voorziene beroepsmogelijkheden moeten worden beschouwd als een kritiek op de wet die te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 19 juni 2013, nr. 223.964).

2.17. Er dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

2.18. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER